

G

Słownik Lindego

t. II s. 17

Weronika Krakowiak (red.)

2018-03-13

<http://teksty.klf.uw.edu.pl/26/3/LindeIIGP+2i.djvu?djvuopts=&page=169&zoom=width&showposition=0.2,0.28&highlight=2200,5000,131,193>

*G, g, litera alfabetu łacińskiego siódma, greckiego trzecia, polskiego (a i ę za litery rachując) dziewiąta. Kras. Zb. 1, 305. der siebente Buchstabe des lateinischen Alphabets. W Polskim wymawiamy g zawsze grubo, nigdy nie jak j; gdzie go zaś trochę miękcej wymawiamy, piszemy po nim samogłoskę i n. p. giermek, giełda. Kpecz. Gr. 1, p. 37. daß g flingt im Polnischen bloß alsdann wie j, wenn i darauf folgt, sonst immer fast wie daß Deutsche k. Januszowski tedy jeszcze przekłada, żeby w słowach z Łacińskiego przyswojonych raczej pisać j niż g, n. p. rejestr, nie regiestr, anjoł nie angioł (jak w dawnych drukach wszędzie), ewanjelia, nie ewangielia. — Gornicki zadawnione gi, co my dziś go mówimy, z daskiem pisze: skarał g*i* bóg : skarał go bóg. Nowy Char. Że g przed e zawsze jest miękkie, więc zawsze po sobie przed e żąda włożonego i, n. p. gies, giest abo jest, z Łac. gestus, gienerał abo jenerał. Zwischen g und e muß ein j eingefügt werden. [Deputacya Towarzystwa Warszawskiego P. N. poleca pisać g bez zmiękczenia «nie tylko w nazwiskach własnych i chrześtnych, jak Gessner, Germania, Genewa, Gertruda i t. p., ale i w imionach pospolitych do języka przyswojonych: geografia, genealogia, algebra, geometrya, generał» i t. d. Rospr. i Wniosk. str. 554. — 1] Czesi naszego*

G,g, litera alfabetu łacińskiego siódma, greckiego trzecia polskiego (ą i ę litery rachując) dziewiąta. Kras.

Zb. 1 , 505. *der siebente Buchstabe des lateinischen Alphabets.*

W Polskim wymawiamy, g zawsze grubo, nigdy

nie jak j ; gdzie go zaś trochę miękcej wymawiamy, piszemy

po nim samogłoskę i n. p. giermek, giełda. Kpcz. Gr.

4, p. 57. *das g klingt im Polntschen blos alsdann wie j,*

wenn i darauf folgt, sonst immer. fast wie das Deutsche k.

Januszowski tedy jeszcze. przekłada, żeby, w słowach

z Łacińskiego przyswojonych raczej pisać j niż g, n. p.

rejestr, nie regie'str, anjoł nie angioł (jak w dawnych

drukach- wszędzie), ewanjelia , nie ewangielia. - Gornicki

zadawnione gi, co my dziś go mówimy, z daszkiem

*pisze: skarął g*i bóg = skarął go bóg. Nowy*

Char. Że g przed e zawsze jest miękkie, więc zawsze

po sobie przed e żąda włożonego i, n. p. gies, giest

abo jest, z Łac. gestus, gienerał abo jenerał. Zwischen

g und e muß ein j eingeflickt werden. [Deputacya Towarzystwa

Warszawskiego P. N. poleca pisać g bez

zmiękczenia «nietylko w nazwiskach własnych i chrzestnych,

jak Gessner, Germania, Genewa, Gertruda i t. p.,

ale i w imionach pospolitych do języka przyswojonych:

geografia, genealogia, algebra, geometrya, generał»

i t. d. Bospr. i Wniosk. str. 554.- 4